

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63EK/345/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124238068
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Gorej
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6124238068.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, v právnom zastúpení: JUDr. Katarína Hegedúšová, IČO.: 42 185 190, so sídlom advokátskej kancelárie Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – Karlova Ves, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt C. XXXX/X, XXX XX C. o vymożenie sumy vo výške 519,00 Eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Barbora Vatrťová, so sídlom Exekútorškého úradu Nám. SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 42 292 549 pod sp. zn. 418EX 116/24, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, takto

rozhodol:

I. Súd exekúciu v celom rozsahu podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku z a s t a v u j e.

II. Oprávnený je p o v i n ť nahradit' súdnemu exekútorovi – JUDr. Barbore Vatrťovej trovy súdneho exekútora vo výške 60,00 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 15.02.2024 domáhal od povinného vymożenia sumy vo výške 519,00 Eur – istiny s príslušenstvom na základe exekučného titulu – Rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadený pri Asociácií pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO.: 45 744 971, pod sp. zn. SRSApA04989/15, (ďalej len „Exekučný titul zo dňa 08.03.2016“), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.07.2016 vykonateľnosť dňa 01.09.2016.

2. Konajúci súd následne vo veci 63EK/345/2024, IČS.: 6124238068, vydal dňa 05.03.2024 Poverenie č. D.:C.:E.:XXXX:XXXXXXXXXX.X, ktorým dňa 05.03.2024 poveril vykonaním predmetnej exekúcie súdneho exekútora - JUDr. Barbora Vatrťová, so sídlom Exekútorškého úradu Nám. SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 42 292 549, pod sp. zn. 418EX 116/24, (ďalej len „súdny exekútor“).

3. V priebehu exekúcie bolo Upovedomenie o začatí exekúcie č. 418 EX 116/24 zo dňa 17.04.2024 doručené povinnému dňa 22.04.2024 s tým, že povinný podal v zákonom stanovene 15-dňovej lehote súdnemu exekútorovi dňa 07.05.2024 návrh na zastavenie exekúcie označený ako „Návrh na zastavenie exekúcie podľa §61k zákona č. 233/1995 Z.z.“ zo dňa 05.05.2024, (ďalej len „Návrh na zastavenie exekúcie“). V uvedenom Návrhu na zastavenie exekúcie, povinný okrem iného uvádza, že Exekučný titul zo dňa 08.03.2016 je nespôsobilým exekučným titulom a nemal byť vydaný už v samotnom rozhodcovskom konaní keďže rozhodcovským súd nemal právomoc konať a rozhodnúť spor medzi oprávneným a povinným. Exekučný titul mal byť podľa povinného vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc

vo veci konať a rozhodnúť. Povinný ďalej v Návrhu na zastavenie poukazuje na skutočnosti, že „s oprávneným som v určitých minulých obdobiach opakovane uzatvoril spotrebiteľskú úverovú zmluvu, keďže som bol vo finančnej tiesni. Súčasťou úverovej zmluvy bola zrejme niekde v nej resp. v ďalších zmluvných dokumentoch zakomponovaná aj rozhodcovská doložka resp. rozhodcovská zmluva. Uzatvorenie Rozhodcovskej zmluvy včlenenej do resp. ku samotnej Zmluve o úvere hodnotím ako konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa platného v čase jej uzatvorenia, pretože žalobca využitím mylných informácií dosiahol podpis tejto zmluvy, i keď ja som nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takúto zmluvu podpísať. Je evidentné, že úmyslom veriteľa bolo zabezpečiť si pre seba podstatne výhodnejšie postavenie na úkor nevedomosti mňa ako spotrebiteľa. Takéto konanie je nekalou obchodnou praktikou a takéto konanie považujem za rozporné s dobrými mravmi v zmysle §3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto považujem predmetný úkon, teda uzatvorenie Rozhodcovskej zmluvy, za neplatný v zmysle §39 Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva, vzhľadom na okolnosti jej vyhotovenia formou formulára, ktorá mi bola predložená ako povinnému na podpis, pričom účelom mojej návštevy pobočky nebankovej spoločnosti resp. obchodného zástupcu tejto spoločnosti bola potreba finančných prostriedkov a teda dojednanie zmluvy o úvere, je výsledkom nekalej obchodnej praktiky. V podstate ja nemám ani vedomosť, že by som predmetnú Rozhodcovskú zmluvu resp. rozhodcovskú doložku zakomponovanú do úverovej zmluvy podpísal. Pre platnosť právneho úkonu sa vyžaduje, aby bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný. Ak som vôbec nevedel o tom, že mi je predložená na podpis rozhodcovská zmluva resp. rozhodcovská doložka, nemožno uvažovať o tom, aby som slobodne a vážne chcel uzavrieť takýto právny úkon. Ak by mala byť rozhodcovská zmluva právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musela by byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Mám zato, že nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám zato, že Rozhodcovská zmluva resp. rozhodcovská doložka je neplatná a preto z nej nemôžu nastať žiadne právne účinky, z toho dôvodu rozhodcovský súd nemal právomoc prejednávať tento spor a vydať rozhodcovský rozsudok. K vyššie uvedenému mám za potrebné dodať, že Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodujú v rozhodcovskom konaní, ktoré môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Bez ohľadu na formu, ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné považovať rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná, čo platí aj pre daný prípad. Dojednania ohľadom rozhodcovskej zmluvy vyznievajú jednoznačne v neprospech spotrebiteľa, keďže tieto dojednania pri uzatváraní zmluvy som nijakým spôsobom ovplyvniť nemohol. Mám zato, že iba v prípade, že by bola rozhodcovská zmluva so spotrebiteľom pri uzatváraní zmluvy individuálne dojednaná, t. j. iba v prípade, ak by spotrebiteľ mal danú možnosť význam tohto dojednania v celom rozsahu pochopiť a teda i ovplyvniť, bolo by možné konštatovať, že rozhodcovská zmluva je dojednaná platne. Mám zato, že v mojom prípade rozhodcovská zmluva bola dojednaná neplatne. Žiadam súd aby exekúciu zastavil z dôvodu, že právomoc rozhodcovského súdu a následne vydaného rozhodcovského rozsudku bola založená na absolútne neplatnom právnom úkone (rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka) a tým bol exekučný titul vydaný v rozpore so zákonom.“

4. Povinný ďalej v Návrhu na zastavenie exekúcie konštatuje, že „Mám zato, že za neprimeranú je potrebné považovať predmetnú rozhodcovskú doložku resp.

zmluvu uzatvorenú medzi spotrebiteľom a veriteľom v rovnaký deň ako účastníci uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej doložky resp. zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovského súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. V súlade s ustanoveniami rozhodcovskej zmluvy spočíval výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Čiže konanie pred rozhodcovským súdom iniciuje práve veriteľ. Sám veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej doložky resp. zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe jednostranne určil komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej doložky resp. zmluvy je potrebné potom túto považovať v celosti za neprijateľnú spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a

v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to aj v návaznosti na judikatúru Súdneho dvora EÚ (C 240/98 až C 244/98, C 40/08, C 473/00, C 243/08, C 168/05).“

5. Rovnako povinný v Návrhu na zastavenie exekúcie poukázal ďalej uviedol, že „v tejto súvislosti poukážem na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS371/18, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosti spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s. r. o. ako zjavne neopodstatnené, ktoré sťažovateľ podal v konkrétnych exek. konaniach (týka sa to unesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 71 Ek 153/2017 z 15. januára 2018 (Rvp 619/2018), uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 273/2017 z 22. januára 2018 (Rvp 621/2018), uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 75 Ek 121/2017 z 30. januára 2018 (Rvp 659/2018) a uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 21 Ek 260/2017 z 30. januára 2018 (Rvp 660/2018), ako zjavne neopodstatnené, keď ústavný súd napadnuté uznesenia okresného súdu považoval za ústavne udržateľné, nevykazujúce znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti. Podstatou napadnutých uznesení (sp. zn. 21Ek 260/17 a sp. zn. 75EK 121/17) bol pritom o.i. záver súdu o tom, že:„... Táto rozhodcovská zmluva je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcoví, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Súčasťou konštantnej a relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) je i záver, podľa ktorého možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predkladajúca prvotnú voľbu prejednávania a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranu spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tomto prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom.“ V závere Návrhu na zastavenie exekúcie povinný žiadal o preskúmanie všetkých uvedených skutočností a dôkazov v danom konaní, z dôvodu porušenia práv na ochranu spotrebiteľa a následne zastavenie danej exekúcie v súlade so zásadou právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

6. Súdny exekútor zároveň predložil vyjadrenie oprávneného označené ako „Vyjadrenie“ zo dňa 27.05.2024 (ďalej len „Vyjadrenie“), v ktorom oprávnený okrem iného uviedol, že „V zmysle uvedeného má oprávnený za to, že berúc do úvahy ustanovenia Exekučného poriadku týkajúce sa podania a odôvodnenia návrhu na zastavenie exekúcie, Návrh na zastavenie exekúcie povinného nespĺňa zákonom ustanovené podmienky a z toho dôvodu nie je daný dôvod na to, aby mu súd vyhovel a exekúciu zastavil. Návrh na zastavenie exekúcie je procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorého účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od jej vykonania z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Návrh na zastavenie exekúcie predstavujú procesný prostriedok, ktorý smeruje proti exekúcii a vedú k zastaveniu exekúcie, t. j. trvalému upusteniu od jej vykonania, a

to na základe zákonom predvídaných hmotnoprávných a procesnoprávných skutočností. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a namietat' sa môžu také skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a spôsobili zánik vymáhaného nároku. Povinný uzavrel s oprávneným Zmluvu o úvere ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej v texte len ako „VPPÚ“ v príslušnom gramatickom tvare). Priamo na prednej strane Zmluvy o úvere sa uvádza, že dlžník vyhlasuje, že súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdzuje prevzatie zmluvy vrátane týchto všeobecných podmienok (na zadnej strane tejto zmluvy) a vyhlasuje, že je plne spôsobilý na všetky právne úkony a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), platného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II - predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza: zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde. Z toho jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinný sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd.“ Oprávnený zároveň vo Vyjadrení poukázal najmä na nasledujúcu judikatúru rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 14C/214/2014 zo dňa 24.09.2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28.02.2016, rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Er/1464/2015 zo dňa 13.11.2017, rozsudok Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/176/2014, rozsudok Vrchného súdu v Olomouci sp.zn. 12Cmo/13/2010 zo dňa 02.03.2011, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo 2675/2007 zo dňa 30.10.2009, rozsudok Krajského súdu v Hradci Králove sp.zn. 19Co 481/2010 zo dňa 01.03.2011, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo 1201/2009 zo dňa 29.06.2010 a uznesenie Najvyššieho súdu ČR 23Cdo/4895/2010 zo dňa 28.04.2010.

7. Oprávnený ďalej vo Vyjadrení uviedol, že „V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. Ak bola rozhodcovská doložka alebo zmluva jasne a určite formulovaná aj s uvedením mena rozhodcu a podpísaná zástupcami oboch strán, každá z nich mala možnosť vzniesť námietky voči uvedenej osobe rozhodcu. V takomto prípade sa domnievame, že nedošlo k porušeniu zásady rovnosti v rozhodcovskom konaní pri menovaní osoby rozhodcu, lebo druhá strana sa rozhodla slobodne o podpísaní doložky a mala možnosť vyjadriť nesúhlas s jej menovaním. Ak by mal predsa len žalovaný, v tomto konaní povinný pochybnosti o stanovenou rozhodcovi a domnieval sa, že ide o sudcu, ktorý rozhoduje zaujato a nespravodlivo, mohol podať námietku predpojatosti. V takomto prípade môže každá strana použiť postup podľa § 9 ZoRK a vzniesť námietku predpojatosti voči rozhodcovi, o ktorých sa dozvedela buď z oznámenia rozhodcu o vzťahu k veci alebo k stranám, alebo z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedeli po ustanovení rozhodcu. Mal možnosť tak urobiť v žalobnej odpovedi, nakoľko v každom a jednom prípade je zasielaná výzva na žalobnú odpoveď. Otázkou rozhodcovskej zmluvy bola aj dohoda o spôsobe rozhodcovského konania, či sa uskutoční formou ústneho pojednávania, alebo bude mať formu písomného konania. Zmluvné strany si síce dohodli písomné konanie, čo však nevyučovalo aby sa konanie uskutočnilo ústnou formou, ak o to jedna zo strán požiada. V tomto prípade takáto žiadosť, ani námietky voči forme konania podaná nebola. Napriek tomu, rozhodca je však povinný vykonať navrhnuté dôkazy aj v prípade písomného konania a riadne odôvodniť, prečo niektorý z navrhnutých dôkazov nepovažuje za potrebné uskutočniť Oprávnený odmieta akékoľvek argumenty povinného, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinným. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinný) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Je naviac logické, že pokiaľ by zo strany spotrebiteľa došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t.j. k jeho protiprávnemu konaniu,

bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdnemu konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Oprávnený je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti.“

8. Oprávnený v závere Vyjadrenia uviedol, že „Medzi oprávneným a povinným bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej Zmluvy o úvere. Zároveň oprávnený poukazuje, že povinný svojím podpisom zo dňa 10.07.2013 vyhlásil, že s uzatvorením Rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinný svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasil s uzavretím. Na základe vyššie uvedeného žiadame, aby sa na návrh na zastavenie exekúcie povinného neprihliadalo.“

9. Podľa ust. § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b) exekučný titul bol zrušený,

c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§54 ods.2),

d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

e) je predpoklad, že iná povinnosť uložená exekučným titulom, najmä povinnosť niečo sa zdržať alebo niečo strpieť, ktorú okrem povinného nemôžu vykonať iné osoby, bude dobrovoľne a riadne plnená aj bez vedenia exekučného konania; predpokladá sa, že iná povinnosť je dobrovoľne a riadne plnená, ak od posledného porušenia tejto inej povinnosti uplynulo najmenej 6 mesiacov.

10. Podľa ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1, podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

11. Podľa ust. 61k ods.5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

12. Podľa ust. § 61l ods. 1 Exekučného poriadku, o návrhoch na zastavenie exekúcie, ktoré majú odkladný účinok, rozhoduje súd prednostne.

13. Podľa ust. § 61l ods. 2 Exekučného poriadku na prejednanie návrhu na zastavenie exekúcie nie je potrebné nariadovať pojednávanie. Pred rozhodnutím môže súd nariadiť vypočutie určitej osoby.

14. Podľa ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

15. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

18. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

21. Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

22. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

23. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

25. Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

26. Exekučný súd k vyššie uvedeným argumentom uvádza, že preskúmaní Návrhu na zastavenie exekúcie a Vyjadrenia oprávneného dospel k jednoznačnému záveru, že v danom konaní skutočnosti, ktoré povinný namieta ohľadom individuálneho nedojednania Rozhodcovskej zmluvy č. 201801369 zo dňa 10.07.2013 majú výrazný vplyv na oprávneným vymáhaný nárok. Hlavným argumentom povinného v Návrhu na zastavenie exekúcie je fakt, ktorý spočíva v tom, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, resp. samotnej rozhodcovskej zmluve, je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko rozhodcovská zmluva podľa názoru povinného jej neumožnila z pozície spotrebiteľa zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Súd ďalej konštatuje, že okrem vyššie uvedeného oprávnený zapracoval rozhodcovskú doložku, na základe ktorej mal konať rozhodcovský súd, do rozhodcovskej zmluvy, ktorú už vopred pripravil a túto už len

hotovú predkladá spotrebiteľovi ku zmluve na podpis. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Je sformulovaná tak, že vlastne vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne spôsobom, ktorý si zvolí ten, čo žaluje. Takúto podmienku je potrebné z pohľadu Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatnú. Ide o jednostrannú a neprijateľnú podmienku, ktorá bráni povinnej obrátiť sa v prípade sporu na štátny súd. Teda znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie štátnym súdom, a ak mu znemožňuje vlastne domôcť sa svojho práva a stavia ho do pozície nerovnocenného účastníka právneho vzťahu. Okrem toho rozhodcovský súd si vybral sám dodávateľ, teda oprávnený. Nie je to zhodný prejav oboch strán zmluvy. Povinný sa na tomto výbere nepodieľal. Následne ak sa dodávateľ rozhodne žalovať spotrebiteľa na základe tejto rozhodcovskej doložky na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ je nútený touto doložkou a jednostranným výberom dodávateľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Musí tak podľa nej urobiť, lebo už vopred, pred vznikom akéhokoľvek sporu zo zmluvy sa musel vzdať prijatím podmienok zmluvy, svojho práva brániť sa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Navyše je nutné uviesť, že spravidla je to veriteľ, ktorý sa ocitá v pozícii toho, ktorý návrh podáva, lebo väčšinou dlžníci sú tými osobami, ktoré zmluvy z pohľadu splácania úveru nedodržiavajú. Ide teda o značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu. Navyše doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Preto akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe neprijateľnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, je plnením neakceptovateľným.

27. Vo vzťahu k argumentom oprávneného vo Vyjadrení, týkajúcich sa obdobných konaní a judikatúry tak, exekučný súd uvádza, že právna prax a názor sa vyvíja aj s prihliadnutím na nový Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 60/2020-30 zo dňa 30.03.2021. Zároveň exekučný súd má za to, že v danom rozhodcovskom konaní sp. zn. SRSAspA 04989/15 pred ustanoveným rozhodcom Mgr. Petrom Senovským, nebola založená právomoc rozhodcovského súdu konať a prejednať danú vec z dôvodu, že Rozhodcovská zmluva č. 201801369 zo dňa 10.07.2013, (ďalej len „rozhodcovská zmluva zo dňa 10.07.2013“), nebola riadne respektíve individuálne dojednaná. Predtlačené poučenie oprávneného v rozhodcovskej zmluve zo dňa 10.07.2013 exekučný súd nepovažuje za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov takéhoto konania. Oprávnený si tak v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Exekučný súd poukazuje na to, že pokiaľ je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória i prax navyše označujú za faktický nerovný, nevyvážený, nie sú žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku, súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví, ak ide o plnenie z takejto neprijateľnej podmienky zmluvnej podmienky (t.j. v tomto prípade zamietne návrh na vykonanie exekúcie). Ak je takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou samotná rozhodcovská zmluva a dodávateľ ju použije, v takom prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi (k tomu viď aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. februára 2011 sp.zn. IV. ÚS 55/2011). Predmetný rozhodcovský rozsudok zo dňa 08.03.2016, vydaný ustanoveným rozhodcom, ktorý vyvodil svoju právomoc na konanie a rozhodnutie na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.07.2013, je nulitným právnym aktom a nemožno ho považovať za spôsobilý exekučný titul podľa ustanovenia § 45 ods.2 písm. d) Exekučného poriadku.

28. Na podporu vyššie uvedených tvrdení poukazuje exekučný súd na právny záver vyslovený v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 60/2020-30 zo dňa 30.03.2021, keď Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že „ Podľa názoru ústavného súdu exekučný súd je s poukazom na § 53 ods. 1 Exekučného poriadku a podľa § 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie povinný ex officio preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy, t. j. vrátane exekučného titulu vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Exekučný súd skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Predpokladom materiálnej a formálnej vykonateľnosti akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, je, že takéto rozhodnutie vznikne pred orgánom, ktorý koná a rozhoduje v súlade so svojou právomocou a podľa vopred stanovených

pravidiel. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie nielen oprávnený, ale zároveň povinný skúmať, či spotrebiteľské rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Exekučný súd má v tomto štádiu povinnosť zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie. Exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť. Absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo právomoc rozhodcovského súdu v žalobnej odpovedi alebo prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, je exekučný súd v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a právomoc rozhodcovského súdu a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľskej veci so zákonom znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Len platná rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc na konanie rozhodcovského súdu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paktu.“

29. Zároveň exekučný súd poukazuje na skutočnosť, že k uzatvoreniu samotnej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.07.2013 došlo v ten istý deň ako došlo k uzatvoreniu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 201801369 zo dňa 10.07.2013, (ďalej len „zmluva o úvere zo dňa 10.07.2013“). Skutočnosť, že obidve zmluvy boli uzatvorené v ten istý deň rovnako preukazuje fakt, že oprávnený už na začiatku zmluvného vzťahu využil postavenie spotrebiteľa (povinného), ktorý sa v čase uzavretia zmluvy v porovnaní s dodávateľom (oprávneným), nachádzal v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho viedla k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom (oprávneným) bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah, respektíve poznať ich zmysel. Aj v tejto súvislosti súd uvádza, že takýto spôsob uzatvárania rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.07.2013 nebol prejavom slobodnej vôle spotrebiteľa dohodnúť sa na spotrebiteľskom riešení prípadných sporov ale jeho prvotným záujmom bolo uzatvorenie zmluvy o úvere zo dňa 10.07.2013. V predmetnom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.07.2013 ovplyvniť. Povaha zmluvy o úvere zo dňa 10.07.2013 aj rozhodcovskej zmluvy zo dňa 10.07.2013 je teda adhézna, čo znamená, že spotrebiteľ ju mohol buď prijať ako celok alebo ju odmietnuť. Obsah rozhodcovskej zmluvy bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej zmluvy nesie. Výkladovým pravidlom pre posudzovanie povahy neprimeranej zmluvnej podmienky, ale na základe zásady nepriameho účinku aj aplikovateľným právom, sú ustanovenia smernice (93/13/EHS), a to najmä citované ustanovenia, ktoré sú dostatočne presné a zrozumiteľné. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva EÚ na právne poriadky.

30. Podľa ustanovenia článku 6 odsek 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len Smernica Rady 93/13/EHS) „ členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“

31. Podľa ustanovenia článku 3 odsek 3 Smernice Rady 93/13/EHS, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

32. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva EÚ na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou jej výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu. Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98 zo dňa 27.6.2000 Oceáno Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero, cieľ článku 6 smernice (93/13/ES), ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa zaväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nekalej povahe takých podmienok, t.j. na základe uvedeného rozsudku má vnútroštátny súd oprávnenie zhodnotiť z úradnej povinnosti nekalosť podmienky v spotrebiteľskej zmluve za účelom dosiahnutia všeobecného efektu súdneho rozhodnutia. Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 zo dňa 26.10.2006 Elisa Maria Mostaza Claro c/a Centro Movil Milenium SL bod 38, povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom. Podľa rozsudku Súdneho dvora (ES) vo veci C-40/08 zo dňa 6.10.2009 Asturcom Telecomunicaciones SL c/ a F. G. H. smernica číslo 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

33. Podľa ust. § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, " rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia."

34. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozhodol exekučný súd tak, že právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodovať nebola daná, keď rozhodcovská zmluva zo dňa 10.07.2013 uzatvorená medzi oprávneným a povinnou je absolútne neplatná, v dôsledku čoho je rozhodnutie, na podklade ktorého je predmetné exekučné konanie vedené, nevykonateľné, a preto súd v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku exekúciu v celom rozsahu zastavil, tak ako je to uvedené vo výrokovej vete č. I. daného uznesenia.

35. Čo sa týka náhrady trov právneho zastúpenia oprávneného tak, exekučný súd o daných trovách právneho zastúpenia oprávneného nekonal a nerozhodoval, keďže jednak si ich oprávnený neuplatnil vo Vyjadrení a zároveň oprávnenému ani nárok na ich náhradu nevznikol, keďže oprávnený nebol úspešný v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie zo strany povinného.

36. Podľa § 197 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami. Výška odmeny exekútora pri exekúcii na vymoženie práva na peňažné plnenie sa určí ako percento z vymoženého plnenia a nemôže presiahnuť výšku vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, zvyšuje sa jeho odmena a náhrada výdavkov o daň z pridanej hodnoty.

37. Podľa § 198 ods. 2 Exekučného poriadku, ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona. Ak exekútor pred zastavením exekúcie sčasti vymohol alebo prijal plnenie na uspokojenie vymáhaného nároku, patria mu aj trovy, ktoré si ponechal v súlade s § 60, a to v rozsahu, v akom prevyšujú náhradu výdavkov podľa prvej vety.

38. Podľa § 21 ods. 1 Vyhlášky č. 68/2017 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 27. Marca 2017, ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Vyhláška č. 68/2017), exekútorovi patrí popri odmene za výkon exekučnej činnosti aj náhrada paušálnych výdavkov a náhrada nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania.

39. Podľa § 21 ods. 2 prvá veta Vyhlášky č. 68/2017, náhrada paušálnych výdavkov patrí exekútorovi pri zastavení exekúcie alebo jej ukončení iným spôsobom ako zastavením exekúcie.

40. Podľa § 22 ods. 1 Vyhlášky č. 68/2017, exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov vo výške 100 Eur.

41. Podľa § 22 ods. 2 Vyhlášky č. 68/2017, ak sa vymáhaný nárok splní do uplynutia lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie, ktorý má podľa zákona odkladný účinok, alebo do uplynutia tejto lehoty nastane iný dôvod na ukončenie exekúcie, patrí exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov podľa odseku 1 v rozsahu 50 %.

42. Na zdôraznenie správnosti výroku o zaviazaní oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi náhradu výdavkov exekúcie súd uvádza, že zároveň spolu s podaním návrhu na vykonanie exekúcie prechádza na oprávneného aj riziko, že bude zviazaný znášať trovy súdneho exekútora v prípade, ak dôjde k ukončeniu exekúcie z iných dôvodov, ako vymožením uloženej povinnosti. Z ustanovenia § 197 Exekučného poriadku totiž bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súdnemu exekútorovi patrí minimálne náhrada paušálnych výdavkov, ktorá je určená vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vo výške 100,00 Eur (znižená v zmysle citovaného § 22 ods. 2 Vyhlášky č. 68/2017 o 50 %), ktorá sa zvyšuje o daň z pridanej hodnoty v prípade, ak je súdny exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty za každú exekučnú vec, ktorá mu je pridelená. Všeobecne možno uviesť, že oprávnenému je možné dôvod zastavenia pričítať vždy, nakoľko pokiaľ by návrh na vykonanie exekúcie podaný nebol, žiadne náklady by súdnemu exekútorovi s vedením exekúcie nevznikli. Aj keď ide v danom prípade o výkon práva (podať návrh na vykonanie exekúcie), nejde o výkon práva bezodplatný. S podaním návrhu na vykonanie exekúcie (ako výkonom práva) sú vždy spojené náklady (napr. povinnosť zaplatiť súdny poplatok, uhradiť preddavok advokátovi a podobne), ktoré platí ten, kto návrh podáva s očakávaním, že ich bude mať nahradené povinnou. Rovnako tak v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie súdom vznikajú náklady súdnemu exekútorovi, ktorý by ich mal mať nahradené. Súdny exekútor nie je bez ďalšieho oprávnený poverenie udelené súdom na základe návrhu oprávneného odmietnuť, či vrátiť, ale exekúciu je povinný začať vykonávať, s čím mu bez pochybností vznikajú náklady, ktoré by mu neboli vznikli, keby oprávnený návrh na vykonanie exekúcie nepodal.

43. O náhrade trov exekúcie povereného súdneho exekútora rozhodol súd podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku tak, že na náhradu paušálnych výdavkov súdneho exekútora v súvislosti s vedením exekúcie proti povinnému zviazal oprávneného. Súd prihliadol predovšetkým na základnú zásadu, vyjadrenú v ustanovení § 197 Exekučného poriadku, ktorou je, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov v spojení s ustanovením § 22 ods. 2 Vyhlášky 68/2017 Z. z.. Exekúcia proti povinnému bola ukončená zastavením súdom z dôvodu, že v konaní nebola preukázaná právomoc rozhodcovského súdu, v dôsledku čoho je exekučný titul nevykonateľný, pričom návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný s odkladným účinkom. Keby návrh nebol podaný súdnemu exekútorovi by nárok na náhradu paušálnych výdavkov nevznikol. Z uvedených dôvodov zviazal súd oprávneného podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku na náhradu paušálnych výdavkov, ktoré patria súdnemu exekútorovi vo výške 50,00 Eur podľa ustanovenia § 22 ods. 2 vyhlášky č. 68/2017 Z. z. a na náhradu 20% dane z pridanej hodnoty vo výške 10,00 Eur (t.j. z náhrady paušálnych výdavkov vo výške 50,00 Eur), spolu teda vo výške 60,00 Eur tak, ako je to uvedené vo výrokovej vete č. II. daného uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.

Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.